

γαρία ποιμνίου του και θά συμπαράκαθεται και ἐν τῇ ρομουνικῇ γεφυρίᾳ. Ἐννοεῖται ἐκ τῶν προτέρων, πόσον ἡ πολιτικὴ τῆς Ρομουνίας ἔσεται ἐν τῇ Ἀνατολῇ σπουδαία καὶ ἀντὶ τίνων θυσίων θά προσπαθῇ νὰ ἀπολαύσῃ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν μετὰ τοῦ Λατινισμοῦ ἐνότητά, τὸ δὲ νειρον τοῦτο τοῦ Βρετανικοῦ καὶ τοῦ Ρωσσετοῦ. Γινώσκουμεν ὅτι ἐν Ἑλλάδι θὰ μεριδιάσωσιν ὡς πάντοτε, ἀλλ' ἴσα ἴσα ἐκ τοῦ μεριδιάματος τοῦτου θὰ ἀντλήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀρκετὸν θάρρος ἐν τῷ μέλλοντι ὅπως ἐπιστέλωμεν πικροτέρως τούτων πληροφορίας.

Οἱ Διαμαρτυρούμενοι καὶ αὐτοὶ ἐργάζονται, πωλοῦσιν εὐαγγέλια καὶ βαθμυδὸν αὐξάνουσι βραδέως τὸ ποιμνίον των. Ὁ ἀνατολικὸς λαὸς θέλει μουσικὴν, ζώσας Μάρθας, ὕποκρισιν, καὶ οὐχὶ ξηροῦς τείχους καὶ ἀληθείας. Ἐνταῦθα ἐκ τῶν ξένων ἀριθμοῦνται περισσότεροι οἱ Ἰταλοὶ ὑπήκοοι, γινώσκεις δὲ πόσον γαργαλίζει καὶ θέλγει ἡ μελωδία παρθένων ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς σου καὶ ἀπέναντι τῆς Παναγίας τοῦ Ραφαήλου. Πάντοτε οἱ δούλοι λαοὶ τέρπονται ἐκ τῆς κατασκευτικῆς μουσικῆς, διότι ἡ καρδιά των οἰμώζει καὶ ζητοῦσιν ὀλίγην ἀναψυχὴν, ἣν δυστυχῶς δὲν δύνανται νὰ ἀντλήσουν ἐκ τῶν ρωθῶνων τοῦ ἡμετέρου χοροῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης φέρει τὸν τύπον διαφορῶν Ἑλληνικῶν χαρακτήρων. Οἱ ἀρχαιότεροι χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ 21. Δὲν ὑπάρχει ὄρεινόν χωρίον, ἐπαρχία ἢ ἐκ τῶν πεδιάδων καὶ νησίων, ἥτις δὲν ἐπεμψεν ὡς φόρον μεταβάστας καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Διατῶζον εἰσέτι τὰς παραδόσεις των καὶ διακρίνονται μακρόθεν ὡς ἀρχαιολογικὰ κειμήλια, ὡς ἐκ τοῦ ἱπποτικοῦ βαδίσματος καὶ τῆς γλυκότητος, ἣν ἅπαντες ἔχουν. Ἡ φιλοτιμία, τὸ πρῶτον πλεονέκτημα τοῦ Μακεδόνα, δεσπόζει πάντοτε ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦς καὶ εἰς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ βίου του. Ἀναμνησκαται ὅτι εἶνε Μακεδὼν καὶ τοῦτο τὸν τρελλαίνει. Δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὑπάρχουν χριστιανοὶ ἐχθροὶ ἄσπονδοι. Ἐν τῇ καρδίᾳ του αἰσθάνεται φλογίζουσαν τὴν πεποιθήσιν του ὅτι θὰ ἦνε πάντοτε κύριος τῆς θέσεώς του. Ἐξ ακολουθοῦν μεταναστεύοντες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀλλ' ἀποφεύγουν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰ κοινὰ πράγματα. Πρὶν τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἡ τάξις τῶν πλουσίων ἀκολουθοῦσε τὴν μεμετρημένην ὁδόν, ἀλλὰ κατόπιν τὰ πάντα ἡλλοιώθησαν ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ. Οἱ Ἑβραῖοι ὑπερίσχυσαν. Σώζεται δὲ ἡ διάβασις τῶν μεγαλεμπόρων Ἑλλήνων, οἵτινες διὰ τῶν δωρημάτων ἀπεθανατίσθησαν. Δυστυχῶς ἡ πολυτέλεια, τὸ μίasma τοῦτο, ἐνέκρωσε τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν καὶ ἔκτοτε χρονολογοῦνται αἱ ὀδύναι καὶ ἡ ἀμύχανία. Ἐνταῦθα τὸ ὠραίον φύλον ἐλησμόνησεν ὅτι ἡ πολυτέλεια δὲν διακονεῖ τὸ ἔαρ τῆς ἡλικίας, διὸ βλέπομεν κοράσια ἀδικηθέντα ὑπὸ τῆς μωρίας των. Τὸ διδασκαλεῖον ἐμόρφωσε πλείστας ὄσας, ἃς καὶ διεσκόρπισεν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ κωμοπόλεις. Θεάρεστον ἔργον θὰ ἦτο, ἐὰν ἡ αὐταπάρνησις αὕτη ἐνεθρονίζετο καὶ εἰς τὰ μεμονωμένα χωρία, ἐνθα ἡδύναντο νὰ στῆσιν καὶ τὴν καλιὰν των, ἀφοῦ πλείσται νεάνιδες ψηλαφῶσιν ἤδη τὸν μαρμαρὸν καὶ ἄλλαις τὸ ψυχρὸν γῆρας. Καὶ δυστυχῶς ὡς με εἶπον, ὁ κύκλος οὗτος εἶνε μέγας, πόσον δὲ σκληρὸν εἶνε, ὅταν ἡ νεῆσις σβύνη τὰς ἡμέρας τῆς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς τῆς! Εἶνε ὡς νὰ θέτῃς περίφραγμα ἐκ κοκκάλων νεκρῶν περὶ κήπου. Οἱ νέοι ἀποφεύγουσι τὸν ἔγγαμον βίον, ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τοῦδε πρὸς τὰ κοινωνικὰ καθήκοντα. Κατέστη ἔξις εἰς τοὺς πλείστους νὰ σῆπωνται ἐν τῷ ὀλεθρῷ τούτῳ κύκλῳ, ὅστις καλεῖται ἀγαμία, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωσι τὰς φρικτὰς συνεπείας, ἃς συνεπάγεται ὁ ἀδιάφορος βίος. Ὁ βουλόμενος νὰ σπουδάσῃ τὸ σφιγμένον τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς

ὀδύνης τοῦ ὠραίου φύλου, ἃς παραμείνῃ ὀλίγον εἰς ἐν φιλικὸν ἐμπορικὸν κατάστημα. Ἄν θέλῃ νὰ ἰδῇ ὅλους τοὺς μωροὺς πόθους τῆς πολυτελείας καὶ πῶς ἐξατμίζεται ἡ ἀγνότης χάριν αὐτῆς. Μέγιστον τραῦμα ἐπῆνεγκεν ἡ πολυτέλεια, γινώσκετε δὲ πόσον ἐπικίνδυνον εἶνε τὸ παράδειγμα καὶ ἡ μανία ἰδίως τῶν γυναικῶν νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἐγκληματικὴν ἀφροσύνην τῶν ἄλλων. Δὲν κατηγορῶ τὸ εὐκοσμον τῆς ἐνδυμασίας, ἀλλὰ τὴν μiasματικὴν κραιπάλην, ἥτις γεννᾷ τόσας κακίας καὶ σκάνδαλα καὶ τέλος τὴν καταστροφὴν. Ὑποβάλλονται εἰς τόσας στερήσεις, ὅπως ἀπονεκρώσωσι τὴν ψυχὴν των ἐν τῇ χοάνῃ τῆς ἀπωλείας.

Περιπλανώμενος

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς εὐχαριστήριον τοῦ κ. Κ. Φρεαρίτου, ὅπερ ἂν διεθέτομεν χώρον, εὐχαρίστως λίαν θὰ ἐδημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλ' ἐκυκλοφόρησεν ἤδη κάμποσον, κατὰ χιλιάδας διανεμηθὲν, διὰ χειρὸς μάλιστα τοῦ ἀκουράστου ἐν τοιαύτῃ διανομῇ καλῶν ἰδεῶν, ὡς νὰ ἦτο μέλος τοῦ ἀγγλικοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας, φιλτάτου Α. Κουμπάρη, εὐρίσκουμεν ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἀξίον τοῦ συγγραψαντος αὐτὸ, καλλιπεστάτον καὶ ἀνορθωτικὸν νέας τάξεως πραγμάτων, μεστὸν ἐκείνων τῶν ἐπαγγελιῶν ἃς ὀλίγοι δυστυχῶς ἔχουσιν ἐν τῇ κεφαλῇ των, καὶ εἶνε τόσῳ δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῶσι διὰ μιᾶς. Καίρομεν πολὺ διότι ὁ κ. Φρεαρίτης δὲν ἀπεθαρρύνθη ἐκ τῆς ἀποτυχίας, τοῦναντίον ἀσπάζεταιται μικρὸν θρίαμβον ὡς τὸ ἀποτελεσματῆς ἐκλογῆς καὶ ἔχει πολὺ δίκαιον, μεγάλου μέρους τῆς πρωτευσούσης τιμήσαντος αὐτὸν ἐκθύμως καὶ μετὰ πεποιθήσεως διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς ψήφου του.

Πολὺς, πολὺς κόσμος, ὅπως οὐδέποτε ἡ σπανιώτατα συρρέει εἰς ἑλληνικὸν θέατρον, τόσος, ὅσος νὰ κινήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ κ. Λεονάρδου διὰ τοὺς Πειρατὰς του, κατεγίνετο χθὲς νὰ τοποθετηθῇ ὅπως ὅπως ἐντὸς τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ ν' ἀκούσῃ τὸ **Μῆλον τῆς Ἐριδος**. Ἡ παράστασις, προηγηθείσης τῆς μεγάλης συμφωνίας τοῦ **Ἀρακιδίου**, διεξήχθη ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης προσηλώσεως τοῦ κοινῷ, συχνῶν γελῶτων, προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ ἐν ἀφρονίᾳ περιεχόμενου κωμικοῦ, καὶ πολλάκις χειροκροτήσεων. Τὸ δράμα, εἰ καὶ εἰς δύο μόνον πράξεις ἐκτεινόμενον, περὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἐκούρασεν ὀλίγον τοὺς ἀκροατὰς, ἔνεκα τῆς ἀπροσδοκῆτου παρατάσεως αὐτοῦ πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ ἀνέμενε πᾶς τις νὰ τελειώσῃ, οὐχ ἦττον τὸ ἔργον ἤρσεν εἰς τὸ κοινόν, ὅπερ μετὰ τὴν διδασκαλίαν προσεκάλεσε μετ' εὐφημιῶν τὸν κ. Ζάνον ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Αὐρίον θέλομεν ἀνακοινῶσαι πλατύτερον τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἐντυπώσεις μας.

Ἰδοὺ καὶ τ' ἀποτελέσματα τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν τῆς ἐπαρχίας Ἀμφίσσης: Ἐν μὲν τῷ δήμῳ Ἀμφίσσης δήμαρχος ἐξελέγη ὁ Γεώργιος Χαρίτος, Παρνασσίων ὁ Π. Καλπογιάννης, Κρίσης ὁ Εὐθύμιος Πολίτης, Μυονίας ὁ Δημ. Δεδούσης, Γαλαξειδίου ὁ Ν. Λούκερης, Ἀντικύρας ὁ Ἀναστ. Κουκόπουλος, Καλλιέων ὁ Θεμ. Πιστόλης καὶ Δωριέων ὁ Εὐστάθιος Χεινόπτερος. Ἐκ τούτων οἱ μὲν τρεῖς πρῶτοι εἰσὶ πολιτικοὶ φίλοι τοῦ βουλευτοῦ Πετροπούλου, οἱ δύο ἄλλοι τῶν κυρίων Καραλιβάνου, Σιμοπούλου κλπ. καὶ οἱ τελευταῖαι

τρεις ἀνέκοντες εἰς τὸ κόμμα τοῦ Παππακώστα, ἐπομένως φίλοι τοῦ εὐφυοῦς βουλευτοῦ κ. Μαργᾶ, ἐκ τῶν ἀκολουθούντων τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Λεωνίδα Δελιγεώργη.

Καὶ μία παρανομία τρικουβερτη! Δῆμαρχος Ἐλευσίνος ἐξελέγη εἰς δῆμιος ὑπάλληλος! ἦτοι ὁ ὑπογραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου Ἐλευσίνος, ἐναντίον τοῦ ρητοῦ περὶ τούτου ἄρθρου τοῦ περὶ δημαρχειῶν νόμου. Πῶς ἐγένετο τὸ τόλμημα τοῦτο, ἀγνοοῦμεν. Ἴσως ὁ κ. Εὐαγγέλης Ἰατροῦ, ὁ ἐκλεχθεὶς δῆμαρχος, ἐνόμισεν ὅτι οἱ γραμματεῖς εἰρηνοδικείου δὲν εἶνε δῆμιος ὑπάλληλοι! Ἡ πλάνη ὅμως αὐτῆς τοῦ ἀφαιρεῖ ἀμέσως τὸ δημαρχηλίκι καὶ τὸν καθιστᾷ καθαρὸν ἀντικείμενον ἀκυρώσεως τῆς γενομένης ἐκλογῆς.

Ὁ δεκανεὺς τοῦ πεζικοῦ ὅστις χθὲς εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, ἐκείθεν τοῦ ἀγγλικανικοῦ Ναοῦ, ἐπετέθη μανιωδῶς ξιφουλκῶν καὶ πυροβολῶν ἐναντίον ἀμαξηλάτου πατήσαντος τὸ σκυλάκι του, ὡς νὰ μπορούσε νὰ τὸ δῇ καὶ αὐτὸ, ἐν ὁδῷ σχεδὸν στενῇ νὰ διτατρέχουν ἀμαξαί, πεζοί, ἵπποσιδηρόδρομοι, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν δύο κτιζομένων οἰκιῶν τὰ καλαμπάληκα, πρέπει νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ κ. Φρουράρχου. Πρῶτον διότι ἀλλοιόμενον! ἂν πρέπει νὰ σκωτόνωμεν τοὺς ἀμαξηλάτας καὶ διότι πατοῦν ἀράτα σκυλάκια, δεύτερον διότι νομιζόμεν ἀναρμόδιον ὑπαξιωματικοὶ νὰ κουβαλοῦν καὶ σκυλάκια μαζύ, δεύτερον ὅτι στρατιῶται δὲν πρέπει ν' αὐτοδικῶσιν, οὔτε νὰ ξιφουλκῶσι, τρίτον ὅτι ἡ ἀμαξία ἔφερε γυναίκα καὶ ὁ στρατιώτης πρὸ παντὸς ἄλλου ὀφείλει νὰ σέβηται τὰ ἀσθενῆ πλάσματα. Ἐπίσης ὁ κ. Φρούραρχος ὀφείλει νὰ τιμωρῇ αὐστηρότατα τοὺς ἀξιωματικούς, οἵτινες ἐν μέσῳ καφενεῶν ξιφουλκοῦσιν ἐναντίον ἀσθενικῶν ὑπηρετῶν, προκαλοῦντες τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν.

Αἰρνιδίως σχεδὸν ὑπὸ τυροειδοῦς πυρετοῦ ἀπεβίωσεν ἐν Σύρᾳ ὁ γραμματεὺς τοῦ πρωτοδικείου κ. Ν. Σαλωνιτόπουλος· ἀναπληροῖ δὲ τῶρα τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ ὑπογραμματεὺς κ. Ἐμμανουὴλ Βεκκερέλης, ὁ δραστηριώτατος καὶ νοημονεστάτος οὗτος ὑπάλληλος, ἐφελκύν ἐκάστοτε τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ὅλων τῶν προέδρων, διότι ἐργάζεται πολὺ πέραν τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων τῆς ὑπογραμματείας, παρεμβάλλων πανταχοῦ τὴν πείραν, τὴν ἐμβριθὴ του κρίσιν, τὴν εὐκινησίαν καὶ τὴν δραστηριότητα καὶ ἰδίως τὸν ἐντιμότερον καὶ ἀπροσωπώληπτον αὐτοῦ χαρακτῆρα. Ἀλλὰ τί κρίμα! ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ δικαστηρίου καὶ τῶν προϊσταμένων τοῦ κ. Βεκκερέλη δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀμειψῶσι διὰ προδικασμοῦ, τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως εἰς ὑπάλληλον ἐντόπιον. Καὶ ὁ κ. Βεκκερέλης εἶνε Συριανός, Συριανώτατος καὶ οὔτε ἔννοε νὰ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ τὴν ὥραίαν του Σύραν, μὲ τὰ κοτσίφιά της, τὸν Βαφειδάκη της καὶ τὰ γαϊδουράκια της, δρίστε;

— Ἀναχωρεῖ αὔριον τὸ ἐσπέρας μεταβαίνων εἰς Γαλλίαν ὅπου θέλει σπουδάσει πολιτικὰς ἐπιστήμας ὁ δροσερός δικηγόρος Κώστας Χαδζηπέτρος, ὁ νεαρός γλωσσομαθὴς καὶ ἀπὸ τοῦδε σχεδὸν πολιτευόμενος, ἐν μέσῳ τῆς πρωΐμου νεότητος καὶ τῆς ζωηρότητος τοῦ χαρακτῆρός του καὶ τῶν ἀστάτων ἐρωτιδίων του, ἀπαρτίζων καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ φαινόμενον μέλος τῆς χρυσῆς λεγομένης νεολαίας, ἀλλὰ κατὰ

βάθος ἐχθρὸς αὐτῆς καὶ ἀντίπαλος καὶ μὲ τὸν καιρὸν προωρισμένος νὰ ἀποβάλῃ ὅ,τι ἐλαφρόν καὶ ἐπιπόλαιον καὶ ἀνοητον καὶ ξηρὸν ἔχει ἡ τάξις αὕτη, καλλιεργῶν τὴν ἐμβριθειαν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, ριπτόμενος εἰς τὴν πολιτικὴν μετὰ τῆς λάλου ἐκείνης εὐγλωττίας, τῆς ἀπείρου φιλαγαθίας καὶ τῆς διακρινούσης τὴν οἰκογένειάν του ζωηρότητος, εὐφυίας καὶ ἀστείολογίας. Τὸν συνοδεύομεν τὸν φίλτατον Κώσταν μὲ τὴν εὐχὴν νὰ τὸν ἐπανιδώμεν ὅπως τὸν ἐγκαταλείπομεν, δροσερόν Ἑλληνα τὴν ψυχὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ στολισμένον πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπὸ τὰς γνώσεις καὶ τὰ προσόντα τὰ ὅποια θὰ τοῦ διανοίξῃ ἡ εὐσυνείδητος ἐνασχόλησις μὲ τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας.

— Ἀναχωρεῖ ἐπίσης εἰς Γαλλίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν αὐτῶν σπουδῶν τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα ὁ ὑπὸ σκιάν τῶρα ἐργαζόμενος καὶ τὰ πάντα κρυφὰ διαπράττων, ἐξετάσεις, κωμωδίας, ποιηματάκια, δημοσιογραφίαν, μνηστείαν, ὁ φίλος Γεώργιος Στρατήγης ὁ ποιητὴς καὶ νομικός, μεμνηστευμένος χαριεστάτην καὶ μουσοτραφῇ κόρην ἐκ Σάμου, θυγατέρα τοῦ ὑπουργοβουλευτοῦ Χαδζηγιάννη. Ἐκ Παρισίων θὰ διδῇ ἔχνη ζωῆς καὶ κινήσεως ἐν ταῖς στήλαις τοῦ **Μῆ Χάνεσαι**.

— Οἱ κύριοι Σταίκοβιτς, Κουμπάσης καὶ Κωστόπουλος ἤρξαντο φιλοκάλως ἐκδίδοντες συλλογὴν παλαιῶν μυθιστορημάτων, ἀρχὴν ποιήσαντες ἀπὸ τοῦ περιφήμου Κυρηγοῦ τοῦ Γαβριὴλ Φερρῦ, ἀνατυποῦντες αὐτὰ ἐκ δεδοκιμασμένων ὠραίων μεταφράσεων. Ἐλπίζομεν ἐπὶ τῆς κυκλοφορίαν τοιούτων ὑγιῶν ἔργων.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐν Ροδακίῳ ἰδιωτικοῦ παρθεναγωγείου, ὅπερ διευθύνει μετὰ μητρικῆς ὄντως στοργῆς καὶ ἰκανῆς περὶ τὰ παιδαγωγικὰ πείρας ἡ κυρία **Μαριγῶ Χ. Νικολοπούλου**, ἐφελκύουσα διὰ τῶν καρπῶν τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς διευθύνσεως τὴν ἀγάπην τῶν ἐμπιστευομένων εἰς αὐτὴν τὰ τέκνα τῶν πρὸς ἀγωγὴν καὶ παιδείαν γονέων.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΛΕΒΙΔΟΥ-ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ

Κύριε Συντάκτα,

Ἠπατήθη ὁ Τ. Φιλήμων, ἐλπίτας, ὅτι δύναται τόσοῦτον εὐχερῶς καὶ ταχέως, ἀνάνδρως καὶ ἐπονειδίστως νὰ διαφύγῃ διότι καίτοι πλέον φαίνεται ἄπνους, ἐννοῶ νὰ διασκεδάσω ἀκόμη μετ' αὐτοῦ, ὅπως ἡ γαλῆ μετὰ τοῦ ἐκπνεύσαντος ἤδη μετὰ τῶν δούλων ποντικοῦ αὐτῆς. Πρέπει νὰ καταδειχθῇ τέλος πάντων σαφῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶνε, ὡς εἶπον προηγουμένως, σειρὰ ὅλη ἀνουςίας ἔριδος, αὐτάναιρέσεων, κολακειῶν, συγκαταβαίνουσῶν μέχρι τῶν ποδῶν τῶν ὑπηρετῶν τῆς Αὐλῆς, κῆρα παντὸς πράγματος ὅ,τι δὲν εἶνε ἀρετὴ.

Ἐζήτησε, ἵνα κλίνῃ τὴν κεφαλὴν καὶ αἰτήσῃται συγγνώμην, νὰ ἐπιδείξω τὸ φύλλον τοῦ *Αἰῶνος*, τὴν σελίδα τὴν στήλην καὶ τὸν στίχον, ἐνθ' ἀπεκάλεσε τὸν λαὸν τῶν Ἀθηναίων, τῶν φίλα ἡμῖν φρονούντων, ἀνέστιον ἢ ἀεργον· ὅταν δὲ ἀπαντῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, ἐπέδειξα τὰ φύλλα πλέον τοῦ *Αἰῶνος*, τὰς σελίδας, τὰς στήλας καὶ τοὺς στίχους, ἐνθ' ἀπεκάλεσε τὸ πλεῖστον τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηναίων παῖδια, ἐφήβους, μὴ ἐκλογεῖς, ὀργιάζοντας ἀποτροπαίως, ἀγνώστους, ἀγνωσίμους, διατωμένους ἐν οἰοπωλείοις ἐπὶ ἐβδομάδας, ἀνάρβρους ἐκγέροντας κρηνγὰς, μὴ μετερχομέ-